

ГАЗЕТА

ВЕРЕСЕНЬ

2022

«АКЦЕНТ!»

ВІКТОР ПЛОСКІНА: «МИСТЕЦТВО ДИРИГЕНТА – ЦЕ ПЛИВТИ ПРОТИ ТЕЧІЇ»

Увійшовши до Закарпатської Філармонії, почула репетицію: на сцені – камерний академічний оркестр... Диригує відомий український музикант Віктор Плоскіна... Перебуваючи у залі, надихаєшся атмосферою і красою давньої синагоги... Звучить «Маленька нічна серенада» В. А. Моцарта...

Здається, що диригент відволікся на мить, але насправді, він глибоко поринув у моцартівські мелодії. Щирий та харизматичний, він прислухається, дає вказівки, жартує. Після насиченої репетиції диригент люб'язно погодився відповісти на декілька запитань.

– Нас, як музикантів, цікавить, насамперед, питання Вашого професійного становлення, оскільки професія оперно-симфонічного диригента досить складна. Коли до Вас прийшло усвідомлення вибору саме цього фаху?

– Я навчався в Ужгородському музичному училищі. Студентським оркестром народних інструментів тоді керував Михайло Михайлович Керецман. Коли я дивився на нього – відчував, що зможу так само керувати колективом. Згодом я вступив на

навчання до Львівської консерваторії на спеціальність оперно-симфонічне диригування.

– Якими якостями має володіти диригент?

– Диригент повинен бути сильною особистістю, володіти вольовими якостями, бо якщо він їх не має – він пливе за течією. А диригент повинен пливати проти течії. Диригент – це своєрідний прокурор, що стоїть на сторожі музики *(посміхається)*. Він не повинен допускати до музики бездарних людей, має боротися з фальшивими нотами. Це не подобається багатьом людям, котрі живуть лише своїми сімейними та побутовими інтересами.

Для того, аби чогось досягти, диригент повинен увесь час перебувати в конфлікті, вміти переламати ситуацію, допомагаючи музикантам у самореалізації. Але це все варто робити в доброзичливій формі, бо оркестранти повинні віддати музиці найцінніше, що у них є. Для того, аби музиканти працювали з повною самовіддачею, вони, по-перше, мають поважати диригента як людину, а, по-друге – як

професіонала. Якщо ці два чинники збігаються, оркестранти віддають все, що в них є найкраще.

– Саме в цьому і полягає секрет Вашого успіху?

– Секрету успіху взагалі немає. Навіть успіху як такого немає. Це щоденна робота, така ж, як за станком чи конвейером. Однак, наша робота виконується на сцені і для публіки. Тому здається, що існує успіх. Це не успіх. Люди прийшли на концерт, заплатили кошти, споглядають чудову залу, вони щасливі, аплодують. Публіка відчуває, коли нещиро. Слухачам здається, що концерт прекрасний *(посміхається)*. А ми, професіонали, – критикуємо, даємо оцінку.

– У Вас величезний досвід роботи не тільки з українськими колективами, але і з

зарубіжними. Чим відрізняється робота в Україні і за кордоном?

– Я б не казав, що на заході дуже добре. Музиканти однакові, навіть в Україні кращі. Але в нас більше проблем в організаційному плані. На заході все обумовлене контрактом і жорсткими умовами праці. По-різному буває, все залежить від захопленості оркестрантів музикою. Музика – це не робота, а – насолода. Якщо людина отримує насолоду від того, що вона робить, одразу інший результат. Завдання диригента – створити такі умови, аби музиканти отримували насолоду. І ще багато чинників слід забезпечити *(посміхається)*

– Який репертуар нині найбільш затребуваний?

– Це залежить від регіону. В Ужгороді – одне, у Львові – інше, в Києві – третє, в Лондоні – четверте...

– На Вашу думку, як слід зацікавлювати молодь класичною музикою?

– Молодь загалом цікавиться музикою. Завдяки YouTube, вона має доступ до будь-якої музики. Як її зацікавити? Напевно, добрим якісним виконанням, гарними умовами у концертних залах, затишною атмосферою, привітним ставленням працівників. Молодь реагує на ці нюанси, деталі. І найголовніше – сцена! Щоб те, що йде зі сцени їм подобалося.

– Чи маєте Ви досвід педагогічної діяльності?

– Трохи вже маю. Я колись в Мінську викладав один рік, потім мене прогнали, бо я не заповнював журнали *(сміємось)*. Я мав одного студента (його звати Володя Водок), котрий став асистентом Р.Муті. Наразі я маю клас у Київській національній музичній академії.

Італійський диригент Рікардо Муті

– Як Вам, подобається, чи Ви все-таки більше звикли до концертного життя?

– Педагогіка – це дуже специфічний вид діяльності. Думаю, що навчити диригувати неможливо. Необхідно, аби були вроджені здібності, щоб, як то кажуть, Бог поцілував його. Можна щось дошліфувати, додати, а навчити – ... Розумієте, навчати гри на скрипці простіше, бо все можна показати. От Ви бачите, що я стою за пультом, я практично не диригую, правда? Але я керую процесом. Як казав один відомий класик: «Диригування – справа темна».

Ніхто не розуміє, що це таке. Дуже мало людей розуміє, добре

музикант диригує, чи погано, він диригує чи просто «валяє дурня»? Чи оркестр грає сам?

Я можу навчити Вас схеми за 20 хвилин. Раз, два, три, чотири... Раз, два, три... Раз, два... Дуже просто... Механічно дуже просто, але треба, щоб ти проклав шлях від композитора через небо і до слухача, щоб ти заставив аудиторію співпереживати, слухати. Для того необхідно, щоб твоє серце билось з слухацькими серцями в унісон. Для того необхідно, щоб ти мав таке багатство душі, аби можна було ним ділитися. Бо чим ти поділишся, якщо в тебе немає? Тому тільки людина, котру «Бог поцілував», може бути справжнім диригентом. Ось в Україні я можу на пальцях однієї руки перелічити тих диригентів, котрих можна назвати маестро. На жаль, ми зараз випускаємо маси дипломованих диригентів, які не мають що сказати. Не можуть розповісти через музику яку-небудь свою історію, твою історію, нашу історію! Необхідно, аби тебе турбувало, аби виникало бажання розказати про сонце, про небо, про Уж річку, про Сваляву...

ТРЕБА МАТИ БАГАТИЙ ДОСВІД: ДУШЕВНИЙ, ЕМОЦІЙНИЙ, ЖИТТЄВИЙ. ВАРТО БАГАТО МАНДРУВАТИ, БАГАТО ПОБАЧИТИ, ТОДІ ТИ БУДЕШ ЦІКАВИЙ ЛЮДЯМ.

– Ваш концертний графік надзвичайно щільний. Чи маєте Ви хобі?

– Я ходжу пішки, близько двох годин щодня. Це мене психологічно розвантажує. Я мушу побути наодинці, бо в мене дуже багато контактів з людьми і я втомлююся від людей. Я весь час щось роблю, спілкуюсь. Я не кажу, що це мені не подобається. Це мені подобається. Мені подобається сцена, люди. Але деколи я втомлююся і вимушений зробити перерву, просто побути один. Про хобі – не знаю. В мене немає хобі. Я більше нічого не люблю, окрім музики. Читав раніше книжки, тепер менше читаю, бо не бачу. Коли жив у Мінську, то багато плавав: там напроти була гарна спортивна арена.

– Які настанови Ви б дали студентам-музикантам?

– Бути собою! Насолоджуватися прекрасною і самотньою порою юності. Не копіювати нікого, мати свій почерк, своє ставлення

до світу, не мавпувати. Треба знаходитися із собою в душевній рівновазі, не думати над тим, хто що скаже, хто як подивиться, хто яку оцінку дасть. Навіть, якщо ти помиляєшся, шукаєш шлях, робиш масу помилок, життя все одно прекрасне. Я люблю тих людей, котрі помиляються, бо відмінники, як правило, дуже заціклені на оцінках. Але це не головне. Найголовніше – це коли станеться біда, щоб людина душевно відгукувалась на біль іншої людини. Оце найголовніше! Треба вміти робити вчинки, мати стільки душевного багатства, щоб зробити вчинок, яким можна пишатися і згадувати про нього. Має бути потреба робити якісь добрі справи: перевести бабцю через дорогу, допомогти німечній людині, піклуватися про своїх батьків. Коли життя наповнене добром – значить ми живемо правильно!

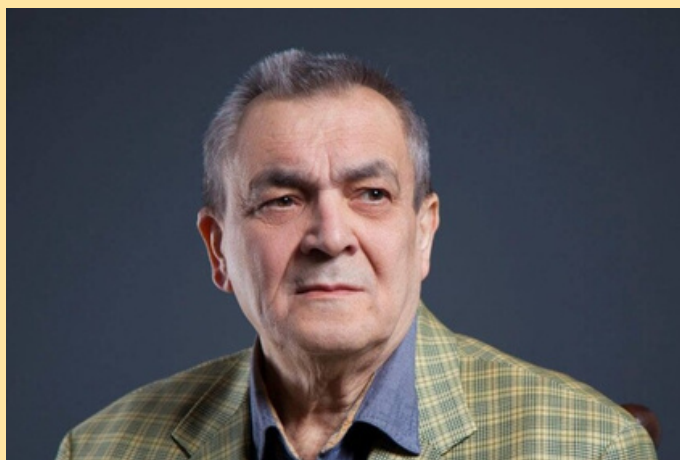
Розмова з маестро залишила в моїй душі помітний слід. І хоч диригент казав, секретів успіху немає, для себе я роблю висновок: його секрет полягає в харизмі.

**Розмову вела
Євгенія РУЩАК**

З МУЗИКОЮ УПРОДОВЖ ЖИТТЯ

(до 80-річчя Євгена Станковича)

Відомий український композитор родом зі Сваляви – Євген Станкович 19 вересня цього року святкував свій ювілей – 80 років. Він є Героєм України, автором численних симфоній, балетів, опери, музики до фільмів, вокальних, інструментальних та хорових мініатюр, духовної музики.

Композиторський голос Є.Станковича був одразу почутий і дуже швидко набрав силу. Вже у перші роки після випуску з консерваторії митець став визнаним лідером свого покоління, молоді 1970-х, а згодом й провідною фігурою української музики загалом. Успіх

Є.Станковича, як видатного композитора і музиканта, шанованого як в Україні, так і в усьому світі (його Третя камерна симфонія увійшла в десятку найкращих творів світу згідно з рішенням ЮНЕСКО за 1985 рік), був досягнутий завдяки кропіткій систематичній праці й таланту.

Творчий шлях музиканта пролягав через різні щаблі музичної освіти: Ужгородське музичне училище (нині – УжМФК імені Д.Є.Задора) по класу віолончелі; Львівська державна консерваторія імені М.Лисенка (факультет композиції, клас А. Солтиса) та Київська державна консерваторія ім.П.Чайковського (клас Б.Лятошинського і М.Скорика). Нині маестро очолює кафедру композиції в Національній музичній академії.

Є.Станкович з М.Скориком

Унікальність творчого почерку Євгена Станковича полягає у мелодиці, масштабності

МИСЛЕННЯ, ЩО НАЙПОВНІШЕ РОЗКРИЛОСЯ У СИМФОНІЧНОМУ ЖАНРІ.

Неповторність його музики полягає в поєднанні автентичної народної інтонації з новітніми оркестровими тембрами й звуковими барвами, а також багатшарової поліфонічної фактури із складними сучасними композиційними техніками. «... Започатковані Мирославом Скориком у музиці до «Тіней забутих предків» пошуки техніки й естетики «сучасної гуцульської музичної мови», у Станковича сягають вершин синтезу фольклорного і модернового. Природа цієї синтези така невимушена й органічна, що фольклористи не помічають модерновості, а модерністи – фольклорності вислову», – пише відомий етномузиколог, професор Михайло Хай.

Зверненість до фольклору Є.Станковича не є випадковою – з дитинства композитора оточували народні пісні і наспіви, тому йому не потрібно цитувати їх мелодії, бо й без цього кожен звук його творів сповнений живих народних інтонацій. Це закладено в його

музиці не штучно, це є його індивідуальна музична мова.

Одним з найвідоміших творів композитора є фольк-опера «Коли цвіте папороть», написана за мотивами гоголівських творів, котра була заборонена радянською владою майже перед призначеною прем'єрою у 1978 році. Декорації та костюми до постановки твору були знищені. Український письменник та громадський діяч Максим Стріха зазначає, що заборона опери припала на епоху «задушеного десятиліття» й перебування на посаді секретаря ЦК КПУ з ідеології Валентина Маланчука – людини, що «патологічно ненавидить українську культуру і її представників». Тож прем'єра на оперній сцені відбулася лише у 2017 році, майже за 40 років після запланованої дати.

Кадр з прем'єри фольк-опери «Коли цвіте папороть»

До феєрії були залучені 400 учасників. Прем'єру присвятили покійному Євгену Лисику, що був сценографом забороненої постановки. Твір є яскравим прикладом неофольклоризму в оперному жанрі і безперечно у багатьох відношеннях його позначено новаторством для українського музичного театру. Композитор відмовляється в своєму творі від звичних оперних форм, орієнтується на специфіку народних хорових колективів, позбавляє оперу фабульності.

Солісти і постановники вистави

В доробку композитора також визначну роль відіграє його симфонічна творчість. Зокрема його перша симфонія («SINFONIA LARGA») для 15 струнних інструментів (1973) – це оригінальний зразок одночастинного циклу в повільному темпі. Шестичастинна епіко-філософська симфонія № 3 «Я стверджуюсь» на слова

П.Тичини була відзначена Національною премією України імені Тараса Шевченка.

Не менш цікавою сторінкою творчості Євгена Федоровича є його 6 балетів. В одному з інтерв'ю композитор розповідав історію про написання свого першого балету: «Я познайомився зі Стефаном Турчаком (український диригент – прим. ред.), коли він був диригентом моєї Третьої симфонії “Я стверджуюсь”. Тоді було популярно висувати молодь і я отримав Шевченківську премію. А потім він перейшов працювати в оперний театр, наближалось святкування 1500-річчя Києва і Турчак запропонував мені щось разом зробити. Ясно, що про оперу – такий великий і складний жанр – мови не йшло. А я ще задовго до того познайомився й подружився з Анатолієм Шекерою, котрого Анатолій Авдієвський запросив балетмейстером для постановки моєї фольк-опери “Коли цвіте папороть”, то був 1978-1979 рік. Шекера запропонував мені написати балет “Княгиня Ольга”. Потім на його ж пропозицію постав балет “Прометей-Распутін”,

ДИРИГЕНТОМ БУВ ТАКОЖ С.ТУРЧАК, – ТОЙ БАЛЕТ НАВІТЬ СТАВИВСЯ У МАКЕДОНІЇ. ОТ ТАК ВОНО ЗАВЖДИ Й БУВАЄ: КОЛИ ЩОСЬ ОДНЕ ЗРОБИШ, ТО ПОТІМ ТОБІ УЖЕ ПРОПОНУЮТЬ ЩОСЬ ПОДІБНЕ».

БАЛЕТ «ОЛЬГА»

ТАКОЖ КОМПОЗИТОР ЗАЗНАЧАЄ, ЩО ЗА ЧАСІВ РАДЯНЩИНИ МИТЦІ ПОВИННІ БУЛИ БОРОТИСЬ ЗА ПОСТАНОВКИ СВОЇХ ТВОРІВ. ЦЕ СТОСУЄТЬСЯ ЯК ОПЕР, ТАК І БАЛЕТІВ: ХОЧА ЗАБОРОНЕНА БУЛА ЛИШЕ ПОСТАНОВА ОПЕРИ «КОЛИ ЦВІТЕ ПАПОРОТЬ», ЗАДЛЯ БАЛЕТІВ ТЕЖ ПРИХОДИЛОСЬ ВИБОРЮВАТИ МІСЦЕ НА СЦЕНІ. ЗОКРЕМА ПРЕМ'ЄРА БАЛЕТУ «ОЛЬГА» ТАКОЖ МОГЛА НЕ ВІДБУТИСЬ, ЗВАЖАЮЧИ НА «ГОСТРИЙ СЮЖЕТ» ДЛЯ ТОГОЧАСНОЇ ТОТАЛІТАРНОЇ СИСТЕМИ. ЛИШЕ ВОЛЯ ВИПАДКУ ДОЗВОЛИЛА ТВОРУ БУТИ ВТІЛЕНИМ У ЖИТТЯ.

У СПАДЩИНІ СТАНКОВИЧА Є РЯД ТВОРІВ, ПРИСВЯЧЕНИХ ТРАГІЧНИМ СТОРІНКАМ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ. «ПАНАХИДА ЗА ПОМЕРЛИМИ

З ГОЛОДУ» («ЖЕРТВАМ ГОЛОДОМОРУ»), «КАДДИШ-РЕКВІЄМ» («БАБИН ЯР»), «ПОЕМА СКОРБОТИ», «МУЗИКА РУДОГО ЛІСУ» (НА ТЕМУ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ). В НЕЩОДАВНЬОМУ ІНТЕРВ'Ю КОМПОЗИТОР ТАКОЖ РОЗПОВІДАВ, ЩО ПРАКТИЧНО З ПОЧАТКУ ПОВНОМАСШТАБНОЇ ВІЙНИ ПРАЦЮЄ НАД ВЕЛИКИМ ТВОРОМ ДЛЯ ХОРУ, ОРКЕСТРУ З РОБОЧОЮ НАЗВОЮ «ПСАЛМИ ВІЙНИ» НА ВІРШІ ШЕВЧЕНКА, ЛІНИ КОСТЕНКО ДЛЯ АКАДЕМІЧНОЇ ХОРОВОЇ КАПЕЛИ «ДУМКА» І НАЦІОНАЛЬНОГО ОРКЕСТРУ УКРАЇНИ.

ЄВГЕН ФЕДОРОВИЧ СТАНКОВИЧ Є КОМПОЗИТОРОМ, ІСТОРІЯ ЯКОГО ПРОДОВЖУЄТЬСЯ НА НАШИХ ОЧАХ. І ЦЕ Є ВЕЛИКИМ ЩАСТЯМ: ЧУТИ НОВІ ГЕНІАЛЬНІ ТВОРИ СУЧАСНОГО КЛАСИКА УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ. ТОЖ МИ БАЖАЄМО ЙОМУ СИЛ ТА ТВОРЧОЇ НАСНАГИ ДЛЯ СТВОРЕННЯ НАСТУПНИХ ТВОРІВ!

А НА ОСТАНОК ХОЧЕТЬСЯ ЗГАДАТИ ЦИТАТУ Є.СТАНКОВИЧА З ОСТАННЬОГО ІНТЕРВ'Ю ЖУРНАЛІСТКИ «СУСПІЛЬНОГО» К.ГОНЧАРУК З КОМПОЗИТОРОМ ЩОДО ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ: «ВЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ЗАРАЗ – ЗБРОЙНІ СИЛИ». ТОЖ НЕ ЗДАЄМОСЬ І ПРАЦЮЄМО НА ПЕРЕМОГУ!

АННА КУР'ЯНОВА

БУДЬТЕ ДРУЗЬМИ ФІЛАРМОНІЇ!

Після тривалого періоду пандемії й карантинних обмежень «живий концерт» у залі філармонії стає справжньою подією. Виступ академічного камерного оркестру Закарпатської обласної філармонії (худ. керівник – заслужений артист України Владислав Юрош) завжди радує цікавими програмами та запрошеними музикантами-солістами. Так було і 14 вересня.

Особливе очікування яскравої події було трохи зіпсоване оголошеною повітряною тривоگوю, проте її відміна за півгодини до початку заходу усім підняла настрій.

У великій залі запанувала неймовірна атмосфера, всі з нетерпінням чекали на вихід

МУЗИКАНТІВ.

Особливу «родзинку» концерту додавало те, що соло на кларнеті виконував заслужений артист України Ференц Томич, а диригував камерним оркестром відомий музикант, заслужений артист України, наш земляк – Віктор Плоскіна. До речі, він виступав також у ролі конференсьє. Його особисті спостереження щодо виконуваних творів та щирі спогади про співпрацю із закарпатськими митцями були дуже доречними та сприяли кращому сприйманню музики публікою.

ПРОГРАМА КОНЦЕРТУ БУЛА ДОБРЕ ПРОДУМАНОЮ, ВИРІЗНЯЛАСЯ РІЗНОМАНІТНІСТЮ СТИЛІВ ТА ЖАНРІВ. ЗВУЧАЛА МУЗИКА В.А.МОЦАРТА, Ф.МЕНДЕЛЬСОНА, Б.БАРТОКА, Є.СТАНКОВИЧА, Д.ЗАДОРА ТА В.ТЕЛИЧКА. МУЗИКАНТИ ЗУМІЛИ ДОГОДИТИ І ЛЮБИТЕЛЯМ ВІЧНОЇ КЛАСИКИ, І ПОЦІНОВУВАЧАМ ФОЛЬКЛОРНОГО КОЛОРИТУ. ОСОБЛИВО ПРОНИКЛИВО ТА ТУЖЛИВО БУЛА ВИКОНАНА «ЕЛЕГІЯ» Є.СТАНКОВИЧА, ЩО СПРИЙМАЄТЬСЯ НИНІ ЯК РЕКВІЄМ ЗА ЗАГИБЛИМИ ЗАХИСНИКАМИ УКРАЇНИ.

АКАДЕМІЧНИЙ КАМЕРНИЙ ОРКЕСТР ПРОДЕМОНСТРУВАВ БАГАТУ ДИНАМІЧНУ ПАЛІТРУ, ЗЛАГОДЖЕНІСТЬ ТА ВИРАЗНІСТЬ ЗВУЧАННЯ. ХАРИЗМА ДИРИГЕНТА ВПЛИНУЛА НА ТЕМПЕРАМЕНТНІСТЬ І АРТИСТИЗМ МУЗИКАНТІВ. ВІДАК, ПУБЛІКА НЕ ХОТІЛА ПОКИДАТИ ЗАЛИ Й ОПЛЕСКАМИ ЗАПРОШУВАЛА АРТИСТІВ ГРАТИ «НА БІС».

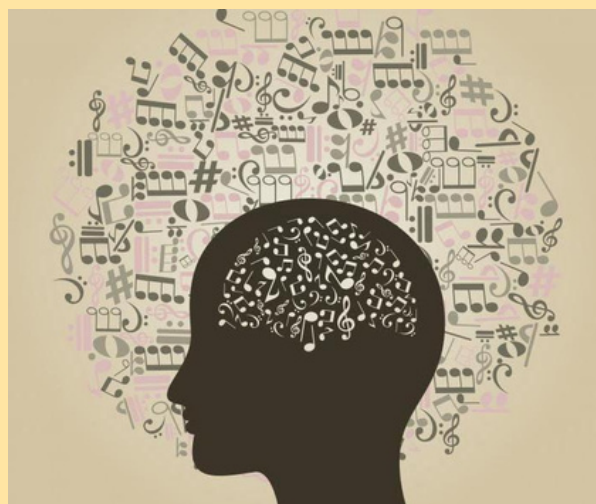
НА ЖАЛЬ, СУЧАСНА МОЛОДЬ РІДКО ВІДВІДУЄ КОНЦЕРТИ КЛАСИЧНОЇ

МУЗИКИ. І СЛОВА МАЕСТРО В.ПЛОСКИНИ «БУДЬТЕ ДРУЗЬЯМИ ФІЛАРМОНІЇ!» СТАЛИ СВОЄРІДНИМ ЛЕЙТМОТИВОМ ВЕЧОРА. ТОЖ СПОДІВАЄМОСЬ, ЩО ПАЛКІЙ ЗАКЛИК ДИРИГЕНТА ЗНАЙДЕ ВІДГУК У СЕРЦЯХ УЖГОРОДСЬКОЇ ПУБЛІКИ.

**Віталія
ВАСИЛЕНКО**

МУЗИ НЕ МОВЧАТЬ

ВИДАТНИЙ ДАВНЬОГРЕЦЬКИЙ ФІЛОСОФ ПЛАТОН КАЗАВ: «МУЗИЧНІ ІННОВАЦІЇ СПОВНЕНІ НЕБЕЗПЕКИ ДЛЯ ВСІЄЇ ДЕРЖАВИ, І ЇХ СЛІД ЗАБОРОНЯТИ. КОЛИ МУЗИЧНІ РЕЖИМИ ЗМІНЮЮТЬСЯ, ФУНДАМЕНТАЛЬНІ ЗАКони ДЕРЖАВИ ЗАВЖДИ ЗМІНЮЮТЬСЯ РАЗОМ З НИМИ». СПРАВДІ, ПОНАД ТИСЯЧУ РОКІВ ТОМУ ФІЛОСОФИ ВЖЕ НАДАВАЛИ МУЗИЦІ НЕАБИЯКОГО ЗНАЧЕННЯ. ЧИ ДІЙСНО МУЗИКА МАЄ ТАКИЙ ВАГОМИЙ ВПЛИВ НА СУСПІЛЬСТВО, ЛЮДИНУ?

Митці, зокрема композитори, ніколи не були поза соціумом, а значить – реагували і на політичну ситуацію в країні. Прикладом цьому слугує творчість Л.Бетховена, чия доля випала на важливий період історії. Як відомо, події Великої Французької буржуазної революції сильно вплинули на формування поглядів та світогляду композитора. Не дивно, що ідеї подолання страждань силою духу і перемоги світла над мороком виявилися співзвучними з ідеями революції. Тема героїчної боротьби за свободу буде червоною ниткою проходити крізь увесь творчий доробок митця. Особливо це виражається у його симфоніях: «Героїчний» (№ 3) та славнозвісній №5.

На відміну від палкого Бетховена перед нами постає інший національний співець-романтик – Ф.Шопен. Про його любов до Батьківщини та небайдужість до її майбутнього годі й писати. Чого вартий лише «Революційний" етюд № 12 ор. 10, який своєю назвою визначає художній образ! Польща нарекла Ф.Шопена національним героєм,

а його сучасники високо оцінювали вплив польського митця на маси. Роберт Шуман писав: «Якщо б потужний деспотичний монарх з півночі знав, який небезпечний ворог загрожує йому в творах Шопена, простих мелодіях з його мазурок, він заборонив би його музику. Твори Шопена – це гармати, заховані в квітах». Саме через кропітку працю Шопена мазурки та полонези асоціювалися тільки з Польщею: «Нам забороняли Словацького, Красінського, Міцкевича, але не заборонили Шопена. Однак у Шопені міститься все, в чому нам відмовлялося: і барвистий одяг, пояси з чистого золота, похмурі капелюхи, краківські рогаті капелюхи, благородний брязкіт мечів, відблиски кіс наших селян, стогони поранених грудей, бунт скутого духу, хрести на цвинтарі, придорожні каплички, молитви засмучених, біль неволі, смуток свободи, прокляття тиранів і радісна пісня перемоги ... ».

Яскравим прикладом того, як музика здатна і об'єднати, і розділити спільноти є палкі баталії між прихильниками

Дж.Верді та Р.Вагнера. Усе це обумовлене актуальністю творчості митців для своїх співгромадян. До прикладу, хор полонених євреїв з опери Дж.Верді «Набукко» став своєрідним заклик до єднання в італійському перед-революційному суспільстві

«Набукко». Хор полонених євреїв

Отже, творчість ніколи не була абсолютно відірвана від реальності. Кожен з перелічених композиторів мав свій світогляд, свою ідею, яку слухачі простежували у творчості. Їхні позиції, як показує історія, не були самотніми у цьому світі, адже часто політичні ідеї співпадали з тогочасними

настроями поціновувачів музики. І хоч мистецтво створюється не з метою пропаганди, задум автора і трактування його загалом можуть суттєво відрізнятись. Наведу близький до нашого часу приклад, коли культовий британський рок-гурт «The Beatles» позиціонував себе аполітичним колективом, але тогочасне суспільство сприймало його як символ соціальних змін.

Британський гурт «The Beatles»

Тож в черговий раз задаємось питанням: чи може музика існувати поза політикою?

Євгенія
Герасимова

МУЗИКА - ЦЕ ЖИТТЯ!

Життя – як фортепіано: чергування чорних і білих смуг... Здається, для чого вони – чорні? Проте не можна забувати, що чорні клавіші теж створюють музику. Якщо не буде чорних смуг, ти ніколи не відчуєш радість білих...

Найдосконалішим втіленням багаті палітри людських емоцій, найвищим проявом духовного сенсу людського буття є Музика. Вона ніколи не старіє і, водночас, допомагає нам доторкнутись та відчутти світ минулих епох. Музика – універсальна мова людства, яка дає нам можливість осягнути світ і себе в ньому. Споконвіку музика прикрашає буденне життя людини, дає їй

насагу до праці, звеселяє серце, розкріпає і збагачує відпочинок. Навіть у такий драматичний час, як зараз, вона надихає, загартовує, підбадьорює, об'єднує.

«Пізнання світу почуттів неможливе без розуміння й переживання музики, без глибокої духовної потреби слухати музику й отримувати насолоду від неї, – писав Василь Сухомлинський. – Без музики важко переконати людину, яка вступає в світ у тому, що людина прекрасна, а це переконання, по суті, є основою емоційної, естетичної, моральної культури».

Щорічно 1 жовтня увесь світ відзначає Міжнародний день музики. Це свято шанують

НЕ ЛИШЕ ФАХІВЦІ, ДЛЯ ЯКИХ
ГОДИНИ, ПРОВЕДЕНІ ЗА
ІНСТРУМЕНТОМ ВВАЖАЮТЬСЯ
НАЙКРАЩИМИ МОМЕНТАМИ
ЖИТТЯ, АЛЕ Й ВДЯЧНІ
ПОЦІНОВУВАЧІ МУЗИЧНОГО
МИСТЕЦТВА, ЩО НЕ УЯВЛЯЮТЬ
СВОГО ЖИТТЯ БЕЗ НЕСКІНЧЕНОЇ
БАГАТОМАНІТНОСТІ СВІТУ
МУЗИКИ.

У ТРЕПЕТНОМУ ОЧІКУВАННІ
МІЖНАРОДНОГО ДНЯ МУЗИКИ
ВАРТО ЗГАДАТИ ПРО ЩЕ ОДНЕ
ПРОФЕСІЙНЕ СВЯТО – ДЕНЬ
ПРАЦІВНИКА ОСВІТИ, АДЖЕ БЕЗ
ПЕДАГОГІВ НЕ БУЛО Б І ФАХОВИХ
МУЗИКАНТІВ. САМЕ ЗАВДЯКИ
НЕВТОМНІЙ НАПОЛЕГЛИВІЙ
ПРАЦІ ПЕДАГОГІВ, ЇХ МУДРОМУ
НАСТАВНИЦТВУ Й ВІДДАНОСТІ
СВОЇЙ СПРАВІ РОЗКРИВАЮТЬСЯ
ОБДАРУВАННЯ ЮНИХ
МУЗИКАНТІВ.

ТОЖ БАЖАЄМО НАШИМ
ДОРОГИМ ВИКЛАДАЧАМ
НЕВ'ЯНУЧОГО ЗДОРОВ'Я,
НЕВИЧЕРПНОГО ТЕРПІННЯ,
УСПІХІВ, ОПТИМІЗМУ, ЩАСТЯ Й

НОВИХ ЗВЕРШЕНЬ! НЕХАЙ ВАШ
БЕЗЦІННИЙ ДОСВІД ПРИМНОЖУЄ
ЗДОБУТКИ МУЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ
НАШОГО КРАЮ, НЕХАЙ
ЗБУВАЮТЬСЯ ВАШІ МРІЇ, А ПРАЦЯ
ПРИНОСИТЬ РАДІСТЬ І
НАТХНЕННЯ!

**АНГЕЛІНА
ТУРЯНИЦЯ**

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:

ТЕТЯНА РОСУП

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

ВІТАЛІЯ ВАСИПЕНКО

ЄВГЕНІЯ

ГЕРАСИМОВА

АННА КУР'ЯНОВА

ЄВГЕНІЯ РУЦАК

АНГЕЛІНА ТУРЯНИЦЯ

ГРАФІЧНИЙ ДИЗАЙН:

АННА КУР'ЯНОВА